

Sygn. akt II Ka 780/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	starszy inspektor Jolanta Pucyk

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2023 r.

sprawy **A. P.**

obwinionego z art. 66 § 1 pkt 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 sierpnia 2023 r. sygn. akt II W 1701/22

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od A. P. na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem

opłaty za II instancję i 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 780/23

UZASADNIENIE

A. P. został obwiniony o to, że w dniu 20 września 2022 r. około godz. 19:35 powiadomił telefonicznie operatora Centrum Powiadamiania Ratunkowego w R. o tym, iż pod adresem S. ul. (...), jego partnerka w dalszym ciągu awanturuje się, co w rzeczywistości nie zostało potwierdzone, czym wywołał niepotrzebną czynność ponownego udania się funkcjonariuszy na miejsce interwencji, tj. o wykroczenie z art. 66 § 1 pkt 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2023 r. w sprawie II W 1701/22:

I. obwinionego A. P. uznał za winnego tego, że w dniu 20 września 2022 r. około godz. 19:35 telefonicznie wprowadził w błąd operatora Centrum Powiadamiania Ratunkowego w R. podając informację iż pod adresem S. ul. (...), jego partnerka w dalszym ciągu awanturuje się, co w rzeczywistości nie zostało potwierdzone, czym wywołał niepotrzebną czynność ponownego udania się funkcjonariuszy policji na interwencję pod ww. adres, co wyczerpało dyspozycję art. 66 § 1 pkt 1 k.w. i za czyn ten na podstawie art. 66 § 1 pkt 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych;

II. zwolnił obwinionego z kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony A. P., przy czym nie sformułował konkretnych zarzutów ani wniosku apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący w swoim środku odwoławczym wyraził przekonanie o bezpodstawnym obwinieniu go, które zostało oparte na nierzetelnej analizie akt sprawy przeprowadzonej przez Sąd I instancji, nie biorąc przy tym pod uwagę treści jego wyjaśnień, natomiast jego zdaniem niesłusznie dając wiarę fałszywym zeznaniom funkcjonariuszy Policji. Jednocześnie obwiniony sformułował szereg obiekcji względem orzekającego Sądu oraz funkcjonariuszy Policji, które nie stanowią przedmiotu postępowania i nie wymagają odniesienia się do nich przez Sąd odwoławczy.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w uzasadnieniu złożonej apelacji Sąd Okręgowy zważył, iż w sprawie nie doszło do żadnych nieprawidłowości przy ferowaniu pierwszoinstancyjnego wyroku. Materiał dowodowy, na którym Sąd meriti oparł wyrokowanie jest wyczerpujący, właściwie oceniony i słusznie posłużył do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego. Zapisy treści obydwu zgłoszeń uzyskane z Centrum Powiadamiania Ratunkowego nie budzą wątpliwości, nie było wobec nich zastrzeżeń i w sposób jasny oraz obiektywny pozwalają na rekonstrukcję tej części zdarzenia. Zgodzić się także należy z Sądem Rejonowym co do oceny zeznań pochodzących od funkcjonariuszy Policji, zwłaszcza T. G., którego depozycja w sposób wyczerpujący i logiczny opisuje przebieg bezpodstawnej interwencji. Ci świadkowie są osobami obcymi wobec obwinionego, niebędącymi z nim w konflikcie, toteż trudno doszukiwać się wyrazu jakiegokolwiek stronniczości w ich zachowaniu. Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na uzyskanie waloru wiarygodności, gdyż m.in. przeczą faktom ustalonym na podstawie obiektywnych dowodów w postaci zapisu nagrań zgłoszeń, co słusznie zauważył Sąd Rejonowy.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny zgodnie z tym, co zostało już wskazane powyżej, niewątpliwie stanowi podstawę do przypisania obwinionemu winy za popełnienie przez niego wykroczenia z art. 66 § 1 pkt 1 k.w., jak zasadnie zresztą uargumentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona obwinionemu kara za niniejszy czyn, tj. kara grzywny w wysokości 200 zł, jest adekwatna do okoliczności postępowania i jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary z art. 33 k.w. Sąd meriti zauważył wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające mające zastosowanie na gruncie przedmiotowej sprawy oraz właściwie nadał im rangę. Ponadto, przyznać należy rację Sądowi, iż tak orzeczona kara spełni powierzone jej cele, a zwłaszcza w aspekcie prewencji indywidualnej, powstrzymując przed dopuszczaniem się podobnych czynów w przyszłości. Szczególną uwagę należało poświęcić stopniowi społecznej szkodliwości czynu, co też niewątpliwie uczyniono. Tak wymierzona karę można określić jako łagodną, ponieważ jej wymiar jest niemalże minimalną sankcją, jaką przewiduje przepis z art. 66 § 1 k.w.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, nie podzielając zarzutów zawartych w apelacji i nie stwierdzając zaistnienia jakiegokolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 104 § 1 k.p.w. podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na bezzasadność apelacji, zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty za II instancję zgodnie ze stawkami wskazanymi w art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego – na podstawie stawek określonych w § 4 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.